

ISBN: 978-625-7854-80-1

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

ketebe.com

Ketebe Yayınları: 385

Öykü

Yayın Yönetmeni

Furkan Çalışkan

Dizi Editörü

Aykut Ertuğrul

Yayına Hazırlayan

Kadir Daniş

Kapak

Harun Tan

Mizanpaj

Nilgün Sönmez

1. BASKI

Kasım 2020
İstanbul

Ketebe Yayınları

Sertifika No. 34989

Maltepe Mahallesi Fetih

Caddesi No: 6 Dk: 2

Topkapı 34010 İstanbul

Tel: 212.612 29 30

e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt

Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad.

No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok

Kat: 2 34310 Haramidere -

Avcılar / İstanbul Sertifika No: 44452

Tel: 212.412 17 00

Kapak görseli: Eduardo Kingman Riofrío

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Utanç

CEMAL ŞAKAR

KETEBE

Cemal Şakar

1962 yılında Gönen/Balıkesir’de doğdu. İlk ve orta öğrenimini aynı ilde tamamladı (1979). Gazi Üniversitesinde işletme okudu (1983). İlk öyküsü 1982 yılında *Güldeste* dergisinde yayımlandı. Bir grup arkadaşıyla birlikte *Kayıtlar*, *Hece*, *Hece Öykü* ve *Muhayyel*’in çıkışında yer aldı. *Portakal Bahçeleri* ve *Pencere* Arnavutçaya; bazı öyküleri Farsça, Korece ve Azericeye çevrildi. *Esenlik Zamanları* 1999 yılında TYB; *Mürekkep* 2012 yılında ESKADER ve Ömer Seyfettin öykü ödülünü aldı. Cemal Şakar 2016 yılında Dede Korkut Edebiyat; 2019 yılında da Necip Fazıl Hikaye-Roman ödülüne layık görüldü.

Eserleri: Öyküler: *Gidenler Gidenler*, 1990; *Yol Düşleri*, 1996; *Esenlik Zamanları*, 1999; *Pencere*, 2003; *Hayalperdesi*, 2008; *Hikâyât*, 2010; *Sular Tutuştuğunda*, 2010; *Mürekkep*, 2012; *Sessiz Harfler* (Ed.), 2013; *Portakal Bahçeleri*, 2014; *Kara*, 2016; *Adı Leyla Olsun*, 2018. **Dene-me-İnceleme:** *Yazı Bilinci*, 2006; *Yazının Gizledikleri*, 2010; *Edebiyatın Sırça Kulesi*, 2011; *İmge, Gerçeklik ve Kültür*, 2012; *Edebiyat Ne Söyler*, 2014; *Hasan Aycın’ın Çizgi’si*, 2016; *40 Soruda Türk Öyküsü* (Ed.), 2018; *Edebiyatın Doğası*, 2019; *Satır Arasındaki Anlam*, 2020. **Söyleşi:** *Dile Kolay*, 2017.

İÇİNDEKİLER

<i>Onikinci</i>	/ 7
Yağmurun Altında	/ 11
Ağustos Böcekleri	/ 19
Bu Sabah	/ 29
Mavi Trakt	/ 33
Cevşen	/ 39
Gelecek Bazen Gelmez	/ 45
Matematik Defteri	/ 49
Dudağımdaki Tuz	/ 53
Bana Joker Deyin	/ 59
Memurun Dirilimi	/ 67
Son Dakika	/ 73
Risale-i Perihan	/ 79
Evâmir-i Aşere	/ 87
Şirin'in Gözleri	/ 95

ONİKİNCİ

Ön söz yazmak âdetim değildir. Yazdıklarım ortadayken onları takdim etmeyi, hele hele savunmayı hiç sevmem. Yayımlamak eldeki malzemenin ortaya dökülmesidir. Bundan sonra söz hakkı okurun ve eleştirmenindir. Yazar istediği kadar durumu kurtarmaya çalışsın, nafiyledir. Ok yaydan çıkmıştır.

Ama bu kez elinizdeki yeni kitabımla ilgili 'bir şey' yazmak istedim ya da kendimi yazarken buldum. Yine de yazdığım 'şey' kitap hakkında olmayacak. Yaşadığım bir duygu durumu var, bunu uzun zamandır aşamıyorum; belki onu aşamayışım beni 'bu şeyi' yazmaya itiyor.

Öykü kitaplarımın oniki âdet olmasını nedense önemsemiş (belki de İslami gelenekteki oniki sembolizminin etkisiyle), bunu da yer yer söylemiştim. Hatta abartarak söylemiş olmalıyım ki İrem Ertuğrul bir gün, "Hocam lütfen bunu söyleyip durmayın! Sanki ölecekmişsiniz gibi!" diye uyardıktan sonra söylememeye gayret ettim. Sonra "Oniki öykü kitabım olsun istiyorum" demeyip arzumu İrem'in anekdotu üzerinde anlatırken yakaladım kendimi.

Bu kitapla birlikte oniki oldu.

Oldu da ne oldu? Hiçbir şey. Sadece niceliksel bir artış. Sanat işinde niteliğin önemli olduğu açıktır, ama insan niceliksel olarak da bir yer tutmak istiyor galiba. (Peyami Safa'da mı okumuştum, niceliğin de önemli olduğunu).

Birçok öykücünün ömründen daha uzun bir yazı hayatım oldu hamdolsun. Gerek öykü gerekse sanat-edebiyat üzerine yazdıklarım ile ilgili olarak bir itminan duygusu yaşıyorum. Bu itminan bence önemli; insan, yıllar süren emeğine bakıp da "İyi oldu. Değdi." diyebilmeli. Buradaki büyük tehlike, söz konusu itminanın 'züğürt tesellisi' olmasıdır. Kendi çalışmalarım karşı acımasız olabiliyorum, hepsinin tek tek 'sıkletini' biliyorum ve bundan sonra "İyi oldu" diyebiliyorum. Ancak benim böyle demem, başkalarının züğürt tesellisi demesine mani değildir; zaten niyetimin de onları savunmak olmadığını söyledim.

İtminan duygusunun tuzağı, insanı yıllarca gösterdiği çaba ve gayretten biraz uzaklaştırmasıdır. 'İyi oldu' duygusu beraberinde 'daha ne olsun'u getirebilir. Asla getirmemeli. Çünkü anlatılacak daha çok hikaye ve aranacak çok biçim var, yoksa ne diye yazılsın ki! Ama bunları bilmek yine de yaşadığım itminanı ve dolayısıyla bir rehaveti engellemiyor.

Çocuk için bir dönem her nesne yenidir, bu nedenle nesneyi hayretle karşılar, eliyle ve özellikle dişleriyle deneyimlemeye çalışır. Onun için öğrenmenin başkaca yolu yoktur. Bu mana da kitaplar karşısında hayretim hiç geçmedi; her birinden ayrı şeyler öğrendim. Çocukça bir hayret ve merakla hepsine el atmaya çalıştım, buna güç yetiremeyeceğimi bilsem de. İşte belki bu hayret beni yazmak konusunda diri tutacaktır diye umuyorum, yoksa bu itminandan kurtuluş olmayabilir.

Söylediklerim öyküye bir veda değil. Allah aklımı korudukça masa başında öykü yazarken ölmek isterim.

Nedendir bilmem, bunları söylemesem olmayacaktı.

Söyledim, oldu mu?

Sanmam.

Ama söylemesem hiç olmayacaktı, çünkü bu oniki meselesi benim için giderek bir engele dönüşmeye başlamıştı.

Allah'ın eli engellerimizi aşarken hep elimizin üzerinde olur inşallah.

Tabii ki yazdıklarımızın, 'o gün' gelip karşımıza çıkarıldığında yüzümüzü ağartması duasıyla...